

Pasvalio Sąjūdis

LIETUVOS SAJŪDŽIO PASVALIO LAIKRAŠTIS

Nr. 13

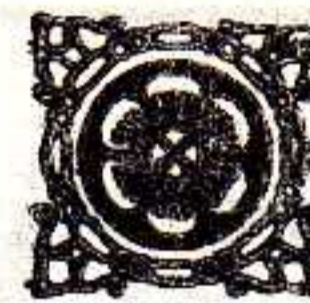
1990 m.
sausio
30 d.

Kaina
20 kap.

Sąjūdžio remiami kandidatai į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus

RASA RASTAUSKIENE
Pasvalio rinkiminėje
apygardoje Nr. 95

MYKOLAS KARČIAUSKAS
Pabiržės rinkiminėje
apygardoje Nr. 96

„ŽVIRGŽDĖS POEMOS“ AUTORIUS

Mykolo Karčiausko vardą Lietuva išgirdo prieš 22 metus, kai į pagarbų spaudos vapėjimą apie pokario kaimo stribus ir kolūkių kūrėjus, į ūrdino laukiantį nesulaukiantį Partijos rajono komiteto sekretorių lyg perkūnas iš giedro dangaus trenkė „Žvirgždės poema“. Iš Komunistų partijos Centro Komiteto plenumo tribūnos ataidėjo prakeikimai, gimtajame Pasvalio rajone poeto mokslu draugai klausinėjo: „Ar tiesa, kad Mykolą išmetė iš partijos?“ O „Pergalės“ žurnalas su „Žvirgždės poema“ ėjo iš rankų į rankas, negaunantys perskaityti siūlė didelį pinigą už aprintą žurnalo numerį, ir dar ilgai Pasvalio valdžia spėliojo, kas Mykolui Karčiauskui galėjo taip išpasakoti visus šio krašto atsitikimus. Neatspėjo, nes tai buvo dešimčių, o gal ir šimtų žmonių pastebėjimai ir apmąstymai, paties poeto surinkti per atvirumo valandėles. Žvirgždėje, Krinčine, Pasvaly. Bet 1973—74 metais parašyta „Žvirgždės poema“ visa išleista tik 1988-aisiais... Per tą laiką išleista 15 ra-

(Nukelta į 2 psl.)

„ŽVIRGŽDĖS POEMOS“ AUTORIIUS

(Atkelta iš 1 psl.)

šytojo knygų. Daug kas pažįsta jį kaip literatą, ne tiek skambiais, kiek rūsčios tiesos posmais, skaudžiomis atviromis kalbomis bylojanti savo gimtinei — ir apie ją. Ir apie visa, kas jai daug metų slaptai skaudėjo.

„Manęs neišvežė, mane jau parvežė“, — klausydamiis tremtinio prisiminimų čia pat, mitinge, jo žodžiais pradeda naują eilėraštį.

„Kas jus pagimdė, kas? Kam jūs mieli bernužėliai? Kur nusiplausit rankas, kareiviai su kastuvėliais?“ — skausmo ir prakeikimo eilės po pirmų žinių iš Tbilisio tragedijos.

„Kodėl pravirko žvyras Ant Gerkiškių kalnų...“ — prisimena sena daina, ir įsipina į naują eilėraštį lyg raudą:

„Suguldė ten daug vyrų Leliškiuos nušautų“...

Ne, ne dainų kūrėjas Mykolas Karčiauskas. Jo

poezija — gimtosios žemės kančių saknė.

Bet ne tik todėl Pasvalio ir Biržų rajonų Sąjūdžio tarybos iškėlė Mykolą Karčiauską kandidatą į Lietuvos parlamentą. Zinome jį po karinės tarnybos metų studijavus Vilniaus universitete ir 1966 metais baigus Teisės fakultetą. Tikime jį galėsiant ginti žmogų, jo tiesą ir teisę būti laisvu ir nepriklausomu. Neabejojame jo, kaip rašytojo profesionalo ir nusi-

pelniusio kultūros veikėjo, kompetentingumu ginti sąžinės ir kūrybos laisvę, tautos kultūrą. Buvome kartu Steigiamajame Sąjūdžio suvažiavime, žinome dirbant Vilniaus Sąjūdžio taryboje, už daug ką esam dėkingi jam, kaip Pasvalio kraštiečių bendrijos pirmininkui. Žemės dovanas kuriame savo rankomis. Ar duosime savo kandidatui įgaliojimus parnešti mums brangiausią dovaną — Lietuvos Nepriklausomybę?

Regina BUTENIENĖ
Sąjūdžio Pasvalio rajono tarybos narė

KOKIA SAJŪDŽIO RINKIMINĖ PROGRAMA

LIETUVOS ŽMOGAU!

Vasario 24 dieną Tu pirmą kartą po daugelio metų laisvai pasirinksi savo likimą. Prisimink, jog ši teisė nėra kieno nors Tau suteikta malonė ar dovana. Tu ją išsikovojai pats. Savo ryžtu, drąsa ir atkaklumu Tu sukūrei, rėmei ir gynei Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdį.

Ateini į rinkimus iškamutas nepriteklių, pavargęs nuo savo beteisiškumo, daugybę kartų pažemintas ir apgautas. Tu visada turėjai šviesų protą ir darbščias rankas. Seniai galėjai susikurti gyvenimą, kokio trokšti ir esi vertas. Tau ilgai neleido gyventi kaip Tu nori ir maitino gražiais pažadais. Dabar pažadų laikas baigėsi.

Sąjūdis Tau negali pažadėti nieko, išskyrus laisvę, nes Sąjūdis esi Tu pats. Balsuodamas už Sąjūdžio remiamus kandidatus, Tu laimėsi tik įstatymais užtikrintą teisę netrukdomai panaudoti savo gabumus ir dirbti sau. Pasirinksi vergiją arba laisvę. Sąjūdis Tau siūlo naują gyvenimą ir sako: laisvas žmogus, laisva visuomenė, laisva valstybė!

Laisvas žmogus — tai žmogus, kurio teisę saugo įstatymas. Laisva visuomenė — tai visuomenė, kurioje įstatymas lygus visiems. Laisva valstybė — tai valstybė, kurios gyvenimą valdo tik piliečių priimtas įstatymas. Be demokratiškų įstatymų nėra asmens laisvės, o asmens laisvė — tai vienintelis kelias į gerovę, teisingumą ir Tautos nepriklausomybę. Daug tai ar mažai?

Susimąstyk apie tai prie balsavimo urnos ir prisimink — laisvė prasideda Tavyje!

PATYS SVARBIAUSIEJI UZDAVINIAI POLITIKOJE (santrauka)

Su šia programa dalyvaujantys rinkimuose kandidatai, gavę Lietuvos visuomenės mandatą į LTSR Aukščiausiąją Tarybą, sieks atkurti nepriklausomą, demokratiškai tvarkomą Lietuvos valstybę. Lietuvos Nepriklausomybė yra tautos išlikimo, demokratinės santvarkos ir piliečių saugos bei gerovės būtina sąlyga.

Reikia priimti Respublikos parlamento nutarimą, skelbiantį, kad 1940 metų Liaudies Seimo rinkimai yra neteisėti ir negaliojantys.

Lietuvos ir jos piliečių konstitucinės prievolės Tarybų Sąjungai turi būti panaikintos (tarp jų ir prievolė tarnauti Tarybinėje Armijoje).

Paskelbti Lietuvos valstybės atkūrimo aktą.

Pradėti tarpvalstybines derybas su TSRS dėl Tarybinės Armijos — kaip užsienio kariuomenės — statuso nustatymo ir laipsniško išvedimo terminų bei sąlygų.

Remti Baltijos nebranduolinės zonos kūrimo idėją ir reikalauti nedelsiant pašalinti iš Lietuvos branduolinių bei kitus masinio naikinimo ginklus.

Siekti neutraliteto, kaip aukščiausiojo Lietuvos užsienio politikos principo. Siekti dekolonizavimo.

Siekti lygiateisiško ekonominio bei kultūrinio bendradarbiavimo su TSRS ir kitomis šalimis.

Atkurti diplomatinis tarptautinius kontaktus.

Vidaus politikoje svarbiausia — saugoti Lietuvos teritorijos nedalomumą, telkti visų tautybių piliečius nepriklausomai Lietuvai kurti. Valstybės valdžios struktūra, valdymas turi būti reformuotas. Būtina atskirti įstatymų leidžiamąją, vykdomąją ir teismo valdžią, įtvirtinti daugiapartinę sistemą kaip demokratijos garantą.

Toliau plėtoti bažnyčios ir valstybės santykius pagal demokratijos principus, gražinti bažnyčiai jai priklausiusius pastatus ir vertybes.

Priimti Lietuvos valstybės Laikinąją Konstituciją.

EKONOMIKOJE (ištraukos)

Administracinę - komandinę ekonomikos sistemą būtina visiškai pakeisti rinkos santykiais pagrįsta ir valstybės saikingai reguliuojama ekonomika. 1990—1992 metais rinkos kainos turi pamažu išstumti administracinę tvarka nustatytas kainas. Jau 1990 metais reikia pradėti keisti žemės ūkio produkcijos supirkimo valstybines kainas ir pereiti prie rinkos kainų...

...Reikia visokeriopai remti individualių ūkių atkūrimą, kolūkius ir tarybinius ūkius pertvarkyti į akcines bendroves...

...Įgyvendinus savų pinigų emisiją, infliacijai stabdyti būtina: 1) mažinti cirkuliuojančių pinigų masę (reguliuojant kainas, išparduodant valstybinių ūkių ir įmonių akcijas, butus, kai kurias transporto priemones, žemės sklypus individualiai statybai ir kitoki valstybinių turta), 2) mažinti valstybės išlaidas (įvedant griežtą ekonomiją biudžeto lėšoms)...

...1990 metais panaikintina Lietuvos teritorijoje esančių įmonių, ūkių, ūkinių organizacijų tiesioginė priklausomybė valstybinei administracijai.

Įstatymu reikia įteisinti kelis ūkininkavimo variantus. Kiekvienos įmonės kolektyvas vieną iš jų turėtų pasirinkti referendumo keliu.

SOCIALINĖ RŪPYBA (ištraukos iš veiklos plano)

Valdžios organai turi užtikrinti, kad būtų nustatomi ir skelbiami: pragyvenimo minimumas, minimalus darbo užmokestis, skurdo riba, materialinių gėrybių ir paslaugų minimumas, gyvenamojo ploto vienam žmogui minimumas. Valstybė biudžeto lėšomis turi garantuoti pragyvenimo minimumą daugiavaikėms šeimoms, invalidams, pensininkams, studentams. Darbingo amžiaus gyventojams reikia garantuoti darbo pajamas, ne mažesnes už nustatytą pragyvenimo minimumą.

(Nukelta į 4 psl.)

MINTYS PO VIDURNAKČIO

Jis stovi apšerkšnijęs, skvarbiam primerktų akių žvilgsniui skrieti į tolimas ir kviesti minias į šviesų rytojų trukdo medžiai, namai, todėl žvilgsnis įsminga į kelio rodyklę, kuri sako, jog iki Gulbinėnų — tik devyni kilometrai. Ten parkas, ten buvusio dvaro rūmai, bet į ten jis jau turbūt nebenužygiuos: apsistojo, — „atėjęs visiems laikam“, — čia, jį pamilusiam Krinčine. Ant jo pje-destalo kūrėjai neužrašė, pavyzdžiui, nei „Cezaris“, nei „Tomas Moras“, nei „Pirmasis kolūkio pirmininkas“. Bet jis neliko bevardis. Jo veidas į mus žiūri iš rublių, pašto ženklų, iš plakatų, iš mokyklinių vadovėlių, todėl ir be iškalto vardo visiems turi būti suprantama, jog šis ant pa- aukštinimo stovintis biustas — Leninas.

Atodrekiu dienomis mokyklos kieme vyksta vietinės reikšmės vaikų karas. Paklydusi sniego gniūžtė užlipdo Leninui akis, kita atlėkusi teksteli į kaktą, ir netrukus visas paminklas nusagstomas didelėmis sniego kniedėmis. Kokia jautresnė mergytė, kurios širdelė pilna to, ką jai mokytojai metai iš metų kalbėjo apie Volodiją, paširpsta, nori surikti: „Ei, vaikail! Ką jūs darot!“, bet pati sau ranka užspaudžia burną, išsigandusi žiūri į duris, nes pro jas tuoj išbėgs mokytojai su direktorium priešaky, o gal sustos šis pro mokyklą važiuojantis automobilis, iš jo išlips dar piktesni dėdės, ir vaikams bus labai negerai. Tačiau nieko neatsitinka. Tik kautynes, kurios jau krypo šeštokų naudai, nu-traukia subirbęs skambutis, ir pavargę, snieguoti kareivėliai eina į klases, kur toliau mokysis istorijos ar prancūzų kalbos. O toji mergytė dar vis negali atsigauti, ją kamuoja abejonės, jaučiasi praturtėjusi baisia paslaptimi, be reikalo varto vadovėlių, sulaukus pertraukos bėga prie langų ir žiūri į kiemą. Lenino veidas šlapas, tarsi jis būtų verkęs visą pamoką. Jei jis galėtų pasukti galvą, pažvelgtų į antrąjį mokyklos aukštą ir pamatytų prie stiklo prispaustus išblyšku-

sus mergytės skruostus. Galbūt Leninas jai nusišypsotų, galbūt grebluodamas išstartų Krinčino vardą, galbūt paklaustų: „Draugai! Kodėl jūs mane čia pastatėt?!“, lauktų greito ir aiškaus atsakymo, o galbūt, dar vis žiūrėdamas į dideles mergytės akis, pasakytų: „Ir jūs, mano anūkai, manęs jau nebemylit...“

STOVI PAMINKLAS

Leonidas SIMOLIŪNAS

HUMORESKA

Prie devynmetės mokyklos Lenina atvarė prieš kokius dvejus metus. Anksčiau jis stovėjo nuvargusių tuopų ir žilvičių pavėsyje, šalia valgyklos. Prie jos ir parduotuvės numestą žemės sklypelį miestelio šeimininkai turbūt galvojo paversti skveru, kuris po metų kitų privalėjo tapti mėgstamiausia krinčiniečių susibūrimų, pasivaikščiojimų ar poilsio vieta, nes medžiai buvo sodinami laikantis šiokios tokios simetrijos, buvo sukalti suoleliai, prie medinių kuoliukų pakabintos šiukšlių dėžės. O šito skvero ryškiausias akcentas, — nusiziūrėjus į didžiųjų sostinių centrinės aikštes, — Lenino paminklas. Galima tik spėlioti, kodėl tuometiniam kolūkio pirmininkui į galvą šovė tokia mintis. Juk statant paminklus juokauti nederėtų. Tai juk ne kokia abstrakti skulptūra, kuri, — pagal mūsų nuotaikas, — sukeltų skausmą, ilgesį ar džiaugsmą. O buvo pasirinktas Leninas, savo gyvenimu, veikla, net mintimis ar sapnais neturintis nieko bendro su Krinčinu. Gal anas kolūkio vadovas galvojo, jog Leninas jam padės geriau tvarkytis kolūkyje, gal apsaugos galvijus nuo ligų ir bado, gal per javąpjūtę išvaikys lietu. gal ant laukų ar pievų užleis šilumą, kai jos žūt-būt reikia; o gal Leninas anam pirmininkui buvo pa-

skutinis argumentas, kai kokiame kilimais išklotame kabinete didelis viršininkas jį dėjo į šuns dienas, — ir vargšeliui beliko griebtis šiaudo: „AS PASTACIAU savo kolūkyje Lenina!“ Gal... O skvere styrojo tik keli medeliai, nes vieni nudžiūvo, kitus nulaužė žmonės ir traktoriai, mėtėsi suolelių ir šiukšlių dėžių šipuliai, kažkada žalias plotelis virto neišbrendama purvyne. Ir tarsi per absurdišką nesusipratimą išdidžiai liko stovėti Leni-

no paminklas...

Anais „gerais“ laikais Krinčino valgyklos stalai lūždavo nuo vyno ir degtinės. Čia būdavo prageriami sunkiai uždirbti rubliai, vargānos pensijos, garbė ir gyvenimas. Iš čia išeidavo visiškai kiti žmonės: užguiti, pažeminti, beteisiai stebuklingai degtinės lazdelei mostelėjus tapdavo laimingi, orūs, pasiryžę nudirbti didelius darbus. Tačiau iš degtinės iščių gimęs naujas, žmogus dažniausiai nuvirsdavo po stalų, parpuoldavo skvero purvyne, ropodavo Krinčino gatvelėmis ir arimais, o kitas, žiūrėk, ir susmukdavo prie Lenino paminklo, knarkdavo, vaitodavo visą naktį ir galbūt sapnuodavo Rusiją, revoliuciją ar rojų. O toks kriaučius iš Ličiūnų turėjo niki įkaušęs nusirengti šimtasiūlę, švarką, liemenę ir vienmarškinis plavinėdavo po Krinčiną, prieš tai savo drabužėlius tvarkingai sudėjęs prie Lenino paminklo, nes tikėjo, jog iš tokios vietos niekas nieko nepavogs. Kriaučius savo aprangą paryčiui pasiimdavo, o butelių šukes, popiergalius, konservų dėžutes, apipuvusius medžių lapus nuo paminklo papėdės krinčiniečiai nurinkdavo kartą per metus, — per lenininę talką...

O Leninas veitui laukia, kad prie jo ateitų komunistai: ne, jis nenori,

kad prie jo budėtų pagal grafiką. Gal kolūkio komunistai po kokio susirinkimo susikaupe atžygiuotų prie jo, pastovėtų, gal rajono komunistai po kokios konferencijos sėstų į „Volgas“ ir iš Pasvalio atvažiuotų pas jį į Krinčiną; gal nors prisimintų jo gimimo dieną, padėtų prie pje-destalo gležną balandy pražyduosią gėlę; gal koks jaunuolis ateitų, ilgai žiūrėtų į jo aukštą kaktą, apmąstytų savo ir JO gyvenimus, gal pasiryžtų stoti į JO partiją, kuriai JIS davė valdžią, šlovę, privilegijas. Gal tada JO paminklo stovėjimas čia, Krinčine, įgautų kažkokią prasmę. Deja deja... Už valgyklos langų skamba girtos dainos, visai šalia, už kampo, vemia girtas valstietis... O vieną gražią rudens dieną jam ant plikės kažkas uždėjo saulėgražos galvą, kuri, išbuvus beveik pusantros paros, krinčiniečiams sukėlė tiek juoko: „Žiū, Leninas su tiubeteika... Žiū, Ladvė su skrybėle!... Po šio nuotykiu valdžia susigriebė, ir pamažu paminklas ėmė trauktis iš skvero: pirmiausia buvo nuimtas biustas, paskui buvo išrautas postamentas ir nugabentas gulėti pievelėje prie vartotojų kooperatyvo kontoros. Krinčiniečiai galvojo, jog Leninas jau visiems laikam apleido Krinčiną, tačiau prieš kokius dvejus metus jo paminklas atgijo prie devynmetės mokyklos...

Stovi jis apšerkšnijęs, apsnigtas, aplytas. Baigiasi pamokos, mokiniai išlaksto į namus. Išėina ir mokytojai. Temsta. Iš dirbtuvių, fermų, sandėlių į savo gryčias grįžta pavargę žmonės. Per dieną lakstę neprišti šunys traukia arčiau gimtų sodybų. Jau tamsu. Ir jei galėtum pakilti aukštai aukštai, — tarsi koks didelis nakties paukštis, — žemai pamatytum galybę langų žiburėlių, iš kaminų rūkstančius dūmus, — ir neatskirtum Krinčino nuo kitų į jį pamaštų Lietuvos miestelių, nes naktis, nes tamsu, neatskirtum ir nežinotum jo vardo, tačiau žinai, jog čia Krinčinas, jog čia stovi Lenino paminklas...

Kokia Sąjūdžio rinkiminė programa

(Atkelta iš 2 psl.)

...Naikinant darbo vietas, darbuotojams turi būti sudarytos sąlygos persikvalifikuoti (siūlant keletą galimybių) įmonės ar valstybės sąskaita...

...Valstybė turi rūpintis invalidų įdarbinimu, teikti jiems paramą, padėti bažnyčiai ir labdaros organizacijoms rūpintis globos reikalingais žmonėmis. Darbingiems invalidams ir pagyvenusiems žmonėms būtina sudaryti sąly-

gas įsidarbinti...

...Reikia atsisakyti žinybinio butų skirstymo. Individualiai įkainoti valstybinio fondo butai turi atitekti gyventojams vienu iš šių būdų: 1) perkant, 2) perkant išsimokėtinai (suteikiant ilgalaikę lengvatinę valstybės paskolą), 3) nuomojant (už viršplotį imamas ekonomiškai pagrįstas mokestis).

Kai yra eilė, reikia vadovautis vieningais pirmumo kriterijais (šėimos narių skaičius, turimas gyvenamasis plotas, vidutinės pajamos vienam šėimos nariui, buto laukimo trukmė). Įteisinti butų rinką...

...Būtinai prioritetas sveikatos apsaugos programų finansavimas, valiutinių išteklių mobilizavimas medicinei įrangai modernizuoti, gydymo priemonėms įsigyti.

(Bus daugiau)

VISI GALVOJAME...

Keturi kandidatai į Aukščiausiąją Tarybą! Galva sukasi! Ar turėjo kada tokią didžiulę pasirinkimo galimybę joniškėlietis? Kaip gyvas nei! Tai kurią čia parvardę išžiūrėti? Gal pirmąją pagal alfabetą ir turimą valdžią...

Rytą galvoju, vakare galvoju — ar galima, nepadarant skriaudos Pasvaliui, atiduoti į Aukščiausiąją Tarybą Vytautą Lalą? Labai abejoju. Pats ruošimasis Pasvalio 500-ajam gimtadieniui — ir staiga sustoja statybos. Joniškėliečiai apie jas turi savo nuomonę, bet Pasvaliui to-

kį Vykdomojo komiteto pirmininką reikėtų grandinėm prirakinti, kad nepabėgtų. Kaip žinome, jis nemažai padarė sporto ir statybų srityse. Užtenka prisiminti Pasvalio kultūros namus — gražius, modernius. Tiesa, jie užstoja Komunistų partijos pastatą, bet šita klaida ištaisyta, ir partijai pastatyti patys gražiausi rūmai su balkonu ir kolonada. Iš čia partijos lyderis (tuo metu ir pats V. Lalas pagalvodavo apie galimybę juo tapti) galėtų pasveikinti džiūgaujantių pasvaliečių minią. Tiesa, vieni partijos lyderiai sar-

matijasi tenai įsikelti, girdi, mes nenusipelnėme, kiti, sako, bijo, kad įsiauđrinusi minia nenuverstų, tretį nepamiršta, kad partijos pinigai nėra liaudies pinigai.

V. Lalas nepagailėjo pastangų pastatyti ligoninę ir karčiamą. Į priekaištą, kad jiems parinktos blogos vietos, atsakoma, jog tai padaryta ekonominiiais sumetimais. Turbūt taip. Juk ligonis, gulėdamas pramoniniame rajone esančioje ligoninėje ir jausdamas jo kvėpavimą, ilgai netrauks. Arba spruks namo, arba... iškeliaus, palikdamas penšją Pasvalio gerovei kelti. O karčiama kultūros ir poilsio parke prie viešojo ke-

lio turėjo papildyti Pasvalio banko seifus. Be to, ponams vandruvojant, triukšmas nešokiruoja pasvaliečių...

Stadionas, baseinas — tai jau prestižinės statybos. Joniškėlis tik svajoja apie ką nors panašaus, pavyzdžiui, katilinę. Tad pirminko V. Lalo aistrą statyboms užgesinti parlamento posėdžių salėse būtų stačiai nesusipratimas. Tuo labiau, kad į Pasvalį dviračiu neprilakstysi, o nuosavos mašinos, kaip į Vilnių persikraustęs S. Bartkus, pirminkas dar nenusipirko. Taigi pagalvokime.

S. RIMKUS

NESUSIPRATIMAI PER „NUTIKIMUS“

Leonidą Simoliūną, literatūrinių humoreskų ir miniatiūrų autorių, jau daug metų pažįsta ne tik mūsų rajono, bet ir Respublikos periodinių leidinių skaitytojai. Pasirodo, ne visi. Todėl ir įvyko nesusipratimas.

Apgalvestaujame, kad

rajono karinis komisaras V. Bondaris, nepažindamas literato, jo humoreską „Pasvalietiški nutikimai“ surprato kaip konkretaus įvykio atpasakojimą ir ėmėsi ieškoti literatūrinių herojų — Vytauto Kučiaus, jo pusbrolio be dantų ir piltvūzo iš neįvardintos įstaigos

— adresu. Paaikškėjo, kad pats humoreskos autorius nėra Vytauto Kučiaus prototipas, nes ir L. Simoliūnas, ir jo giminės turi dantis. Todėl draugas V. Bondaris laiko rašinį šmeižikišku.

Nereikėtų taip manyti. Jeigu „Mirusių sielų“ skaitytojai būtų panašiai mąstę, Nikolajus Gogolis iki amžiaus pabaigos nebūtų išėjęs iš teismų.

Po šio nesusipratimo įvyko dar vienas. Neprisitačiusi karinio komisariato

darbuotoja paskambino, kad jos nurodomą dieną ir valandą turiu nuvykti pas karinį komisarą. Kadangi nebuvau ir nesu karinėje įskaitoje, kadangi visų leidinių redaktoriams ir žurnalistams priimta eiti aiškintis savo tiesioginiams viršininkams, drįstu manyti, kad toks iškvietimas yra nesusipratimas, dėl kurio ir man galima neįsiseisti, o tik nusistebėti.

Regina BUTENIENĖ
Redaktorė

DĖKOJAME

BARBORA GARLAUSKIENĖ, gyvenanti Pasvalyje, Tremtinių sąjungos Pasvalio skyriui paaukojo 300 rublių stalinizmo aukų paminklui. Labai ačiū.

TREMTINIŲ SAJUNGOS
PASVALIO SKYRIUS

REDAKCIJOS NUOMONĖ NEBŪTINAI SUTAMPA SU PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ NUOMONE.

Redaktorė REGINA BUTENIENĖ

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butėnienei.

REDAKCIJINĖ KOLEGIJA: R. BUTENIENĖ, S. BUTKUS, A. KAZLAUSKAS, Z. MAGELINSKIENĖ, S. RIMKUS, G. URBAITĖ.

Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. Nr. 552. Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuvė.